

og et Haab om, at Planen maa blive Landet til Gavn. Jeg har fra første Færd haft den Opfattelse, som jeg endnu nærer saa godt som nogen Sinde, at den Indsats, Koncessionssøgerne her ville gøre i Retning af Kapital, Arbejde, Energi og Erfaring, vil blive af den største Betydning særlig for St. Thomas', men i videre Forstand for hele dansk Vestindiens Opkomst og for Landets Næringsliv i Almindelighed. Jeg føler mig overbevist om, at dette Arbejde ligger bedst hos dygtige, fremadskuende og initiativrige Privatmænd, og jeg føler mig overbevist om, at den Gavn, vort Land skal have deraf, mere maa være en indirekte end en direkte, at den økonomiske Fordel, som nogle mene, der vilde komme af Statens Deltagelse deri med Kapital, i hvert Fald vilde være for lidet at regne mod den indirekte Fordel, der følger af, at St. Thomas faar et stort moderne Havneanlæg, et Centrum af Betydning for Handel og Søfart og for vor Forbindelse med de vestindiske Øer, for Danmarks Handel i disse Egne, saa at ogsaa vi kunne høste vor Del af det almindelige Opsving, som ventes at ville komme ved Panama-Kanalens Aabning. Det er denne Side af Sagen, som Vægten ligger paa, og det er mit Haab, at man ad den Vej, her er anvist, vil naa et Resultat, der er Koncessionssøgerne til Ære og Dansk Vestindien og Landet baade til Ære og til Fordel.

Zahle: Jeg er noget forbavset over at høre den ærede Finansminister i stik Modsætning til Koncessionssøgerne udtale, at denne Sag ordnes bedst ved privat Koncession. Den Mand, som er Sjælen i det Foretagende, som nu skal sættes i Gang, har overalt, hvor han har haft Lejlighed til at udtale sig om denne Sag, udtalt, at det bedste vilde være, om Staten løste de Opgaver paa St. Thomas, som ere danske Statsopgaver, og dette erkender han er Havne- og Dokanlæg derovre. Det ligger nu i vore ulykkelige finansielle Forhold for Tiden, at denne Sag maa søges løst ad den private Koncessions Vej, men det maa dog synes alle Statsrepræsentanter beklageligt, at det skal være nødvendigt. Hvis det lykkes de private Koncessionshavere at bringe et godt Resultat ud af dette Arbejde, saa lad os rose dem derfor og yde dem al mulig Ære, men lad os i dette Øjeblik være saa fornuftige at indskrænke os til at haabe, at der maa komme noget godt ud deraf.

Ordføreren (Birch): Maa ogsaa jeg udtale min Glæde over, at det radikale Partis Ordfører (Ivar Berendsen) ved denne Lejlighed har anbefalet sine Partifæller at stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg var fristet til at komme ind paa en Imødegaelse af den ærede radikale Ordførers Argumentation, idet den udfordrede stærkt dertil paa enkelte Punkter, men jeg skal lade det ligge, da det høje Ting er saa overbebyrdet med Arbejde, som det er i Øjeblikket, og indskrænke mig til at sige, at man fra den Side baade i dette Ting og i Landstinget har givet det Udseende af, at det Lovforslag, vi nu behandle, er paa væsentlige Punkter et ganske andet end det, som vi sendte herfra efter tredje Behandling. Jeg skal se bort fra de Taleblomster, hvori denne Paastand har været indsvøbt, og søge at holde mig til det rent faktiske, idet jeg som Udgangspunkt tager de Ændringsforslag, som det radikale Parti havde stillet ved tredje Behandling, og som her bleve forkastede — det maa have været det, som har givet Anledning til, at man den Gang ikke kunde stemme for Lovforslaget. Jeg var lidt forbavset over at høre det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) udtale, saa vidt jeg forstod, at det glædede ham, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) havde haft den Tilfredsstillelse at se den i det radikale Partis Ændringsforslag Nr. 1 nedlagte Tanke realiseret. Jeg maa oplyse, at Ændringsforslaget lød saaledes: „Reservefonden skal enten overgives Udløseren (Statskassen eller Havneraadet) eller fradrages i den af de uvildige Mænd ansatte Vurderingssum. Hver enkelt Virksomhed kan udløses for sig“. Er dette imødekommet? Det, der er imødekommet ved denne Lejlighed, er ikke andet, end at hvis der findes en sygelig Udvækst, det vil sige, hvis der til sin Tid skulde eksistere Koncessionsejere, der drev den Humbug, at de i Stedet for at udbetale Udbytte henlægge dette til Reservefonden for ad den Vej at kunne faa nogle Penge fra Statskassen, nytter det dem ikke, idet de 5 pCt., der før var Tale om, først og fremmest skulde dækkes af Reservefonden, men under normale Forhold — og man maa haabe, det bliver det normale, at Selskabet giver Udbytte, og at der ikke gøres Kunster — tilhører Reservefonden faktisk, ligesom hidtil, helt Ejerne af Anlægene. Altsaa, paa dette Punkt er der ikke sket nogen som helst nævneværdig